

Hristos și remediul pentru păcat

Miercuri, 20 septembrie 2006

Tim Jennings

Neamul omenesc a fost creat exact după chipul lui Dumnezeu, cu legea dragostei pentru ceilalți ca principal sistem de operare în inimă/minte/caracter. Acest principiu al dragostei jertfitoare este cel după care operează toate ființele vii din univers. Armonia cu acest principiu este viață, iar anularea acestui principiu produce distrugere și moarte.

Alegând varianta diavolului despre realitate, Adam și Eva s-au infectat cu principiul egoismului, care este opusul dragostei. Starea lor a devenit terminală, iar urmașii lor se nasc infectați cu această stare. Fără un medicament, fără o intervenție din afară „toți mor în Adam,” și aceasta nu ca o pedeapsă pentru neascultare, ci datorită acestei stări în care ne naștem, care duce la moarte.

Hristos a venit să vindece, să refacă. În acest scop, El trebuia să realizeze mai multe lucruri. Mai întâi trebuia să descopere adevărul despre Dumnezeu, lucru care ne ajută să avem încredere din nou. Dacă un medic are medicamentul, dar tu nu ai încredere în acel medic, s-ar putea să refuzi medicamentul. Totul pleacă de la încredere. Este primul pas. Dar încrederea fără medicament nu vindecă, așa că Hristos a trebuit să procure un remediu. Simultan, El a descoperit adevărul despre natura și caracterul păcatului, caracterul lui Satana, expunând astfel minciuna lui și frângându-i puterea de a amăgi și distruge.

Dar El a făcut mai mult decât atât. Hristos este o ființă unică în tot universul. Adam și Eva au fost creați fără defect sau infecție a păcatului sau a egoismului. Cu excepția lui Hristos, tot neamul omenesc se naște dintr-o mamă infectată de păcat și dintr-un tată infectat de păcat. Ambii părinți sunt infectați de egoism, așa că structural noi ne naștem infectați. Hristos a fost născut dintr-o membră a familiei omenești, infectată de păcat, născută și ea sub legea păcatului și a morții, dar cu o componentă divină procurată de prezența totală a naturii divine adusă de Duhul Sfânt care locuia în El, ceea ce făcea ca mintea/inima/motivele Sale să fie în perfectă armonie cu caracterul lui Dumnezeu – temelia vieții.

În Hristos, această rasă, deși complet deconectată de la circuitul vieții, a fost adusă din nou în legătură cu canalul dragostei. Hristos era acum o ființă umană în care legea dragostei a fost instalată, primul caz de la căderea lui Adam înapoi. Astfel, în persoana

acestei ființe dragi pe care noi o numim Isus din Nazaret, războiul dintre aceste două principii opuse a fost dus până la capăt.

Pe tot parcursul vieții, dar mai ales în Ghetsemani, Isus a fost ispitit să acționeze egoist spre a Se salva. La fel a fost și pe cruce. De unde venea această ispită? Din afară? Sau era o forță ce pornea din chiar ființa Sa, din natura Sa umană? Omenescul infectat apăsa cu toată forța asupra ființei Sale, profitând de starea de agonie și stres în care fusese așezat de oameni, spre a-L face să răspundă instinctului de conservare și să Se salveze. El avea libertatea și puterea de a face așa. Dar „legea duhului de viață” din El l-a dat tăria să meargă până la capăt pe drumul sacrificiului și al morții, ca o reflectare a agoniei prin care trecea Dumnezeu prins în conflictul mortal al mării controversate. Cauza pentru care Se angajase era mai măreață decât interesul pentru propria viață.

Făcând așa, în ființa Sa a fost înfrântă legea păcatului și a morții. Infecția mortală a egoismului a fost vindecată și o nouă umanitate a fost creată. El a vindecat în Sine specia umană, devenind capul acestei noi familii de oameni. Este medicamentul pe care Dumnezeu dorește să-l aplice oricăror inimi individuale care apreciază neprihănirea descoperită în Hristos. Sistemul egoist care ne stăpânește este înlocuit de legea dragostei jertfitoare, ceea ce produce o clasă de oameni care nu vor putea fi clintiți de pe drumul neprihănirii. Ei vor cânta cântarea lui Moise și a Mielușelului, adică vor fi dispuși să piardă viața, viața veșnică, decât să pună în primejdie principiul dragostei care l-a motivat pe Dumnezeu să Se jertfească în marea controversă.

Galateni 4 ne spune că, la împlinirea vremii, Dumnezeu a intervenit aducând în lume pe Fiul Său, născut de o mamă infectată de păcat, care a născut un copil uman, supus slăbiciunilor omenirii – adică născut sub legea păcatului și a morții – ca astfel să poată interveni în omenire, curățind-o, vindecând infecția egoismului și morții.

Acesta este Hristos cel viu, care dorește să ocupe locul gol din templul Său; este neprihănirea Sa oferită gratuit, dar cu ce preț, oricărui fiu al lui Adam care prețuiește o asemenea viață.